U ovom velikom tjednu, koji za vjernike predstavlja najveći izazov kada preispituju sebe da bi bili bolji, vjerodostojniji, pravedniji i tako dalje. Veliki tjedan ne mimoilazi ni one koji nisu vjernici, ali su, po prirodi stvari, putem kulture baštinili standarde koji su nastali u, recimo, kršćanstvu. To je posebno vidljivo i uočljivo na mediteranu. Međutim, kako to Biblija tumači, postoje licemjeri, čiji se broj povećava, koji svojim ponašanjem ugrožavaju same temelje kršćanstva iako se kunu da su pravi vjernici. Ako hoćete ustanoviti njihov broj najbolje je usporediti ponašanje tih licemjera u crkvama i u stvarnom životu. Posebno se to odnosi na političare koji se ne libe „izdati“ (primjeren izraz u Velikom tjednu) temeljne vrijednosti vjere.

Migracijski tokovi su u drugom planu zbog tragičnog rata u Ukrajini. Ukrajinci odlaze iz svoje domovine da bi preživjeli. Vjeruju da će se vratiti. Kada će to biti nitko ne zna. Politika zemalja koje osuđuju agresiju aktivno sudjeluju u zbrinjavanju ukrajinskih građana. Zemlje čija je politika na strani Rusije nisu se organizirano pridružile pomaganju ugroženih građana.

Tu dolazimo do licemjerja. Migrante nazivamo izbjeglicama koje je Europa jedno vrijeme primala, da bi potom zatvorila granice. Svi su ljudi isti. Izbjeglice iz Ukrajine, kako bi se razlikovali od drugih ljudi, radi grijeha propusta, nazivamo raseljenim osobama. Hrvatski građani u vrijeme rata su nazivani prognanici. Zapravo uvijek se radi o istim ljudima koji su zbog izvanjskih okolnosti ugroženi i traže svoje mjesto pod suncem kako bi opstali.

Politika, koja se temelji na manipulaciji, da bi ostvarivala svoje ciljeve, gotovo iste tragične sudbine, različito naziva pojedine slučajeve samo da bi kamuflirala svoja, u biti, različita ponašanja. Tako ljudi istih sudbina postaju različiti ljudi različitih sudbina. Svjedočili smo migracije iz ratom pogođenih zemalja, Sirije, Iraka i Afganistana koji su bježali da bi preživjeli. Zvali smo ih migrantima. Danas Ukrajince nazivamo raseljenim osobama. To ja zovem licemjerjem.

Politika određuje našu sudbinu. Politika s nama manipulira kako bi upravljala građanima (čitaj: ovcama) koje su žrtve te iste politike. Ono što je loše jest činjenica da kršćanske crkve šute čime izdaju svoje poslanje i svoje opravdanje.

Navedeno znači da su svi ljudi jednaki i da svim ljudima u nevolji (ili kako to kažu naši političari kako bi pokazali svoju empatiju – u potrebi) valja pomoći. Uzajamnost i međuovisnost u samom su temelju svih religija. Čovjek je društveno biće i samo putem ljubavi i opraštanja može opstati.

To politiku i političare ne zabrinjava. Imaju oni svoje priče i svoje ciljeve. Ostalo ionako nije nikada bilo važno. Kako prije trako i sada, a po svemu sudeći tako će biti i u budućnosti.